jazz
JazzFlits

28 januari 2008,
6de jaargang, nummer 91

IN DIT NUMMER

Nieuws p 1
Boekbespreking p 6
- Jazz: development of jazz and the legends (Jan J. Mulder)
Platenrecensies p 7
- Baraná trio, Pascal Schumacher, Jon Balke, Quincey, Rob/Annaelis/Sebastiaan/Benjamin van Bavel, Von Freeman, Double Duo, Myriam Alter, Jan Lundgren, Triba e.a.
Concertverslagen p 11
- Flamix! Supertrio, Peter Lieberom en Stormvogel
En verder
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke) p 5
- Pierre Courbois (Herman te Loo, Hessel Fluitman) p 12
- Jazz in de Oude Stijl (Gerard Bielderman) p 13
- Jazz in Rotterdam; concerttips (Peter J. Korten p 14

NIEUWSSELECTIE

PIERRE COURBOIS KRIJGT BOY EDGAR PRIJS 2008

In het Amsterdamse Bimhuis wordt 19 mei de VPRO/ Boy Edgar Prijs uitgereikt aan slagwerker Pierre Courbois. Courbois is één van de belangrijkste vormgevers van de moderne Nederlandse jazz en een vooraanstaand ambassadeur daarvan in het buitenland, aldus de jury.

Die jury, Dineke Bogchelman (Hot House Leiden), Frank van Herk (Volkskrant), Walter van Leur (jazzhoogleraar), Jacques Los (jazzjournalist) en Frank Slijpen (Bimhuis), vindt verder dat Courbois "altijd een groot en uniek stilist is gebleven, getuige zijn huidige 5/4 Sextet, waarin alle mogelijkheden om te swingen in die maatsoort worden uitgebuit in frisse, originele en meeslepende composities." De VPRO/ Boy Edgar Prijs is de belangrijkste Nederlandse jazzprijs. De winnaar krijgt 12.500 euro en een plastiek van wijlen Jan Wolkers.
...meer over Pierre Courbois op de pagina's 12 en 13

JAZZ MIDDELHEIM WEER JAARLIJKS OP DE JAZZKALENDER

Het Vlaamse festival Jazz Middelheim zal vanaf dit jaar weer jaarlijks worden gehouden. De Vlaamse omroep VRT besteedt de praktische invulling en de programmering uit aan de organisatoren van het Gentse Blue Note Records Festival.

Jazz Middelheim vond de laatste jaren tweejaarlijks plaats. Plaats van handeling was het Park Den Brandt in Antwerpen. Dat blijft zo. Het festival zal met veel respect voor het verleden worden georganiseerd en herkenbaar blijven voor de trouwe bezoekers, zo verzekeren de beide partners. Die benadrukken ook dat Jazz Middelheim een VRT omroepfestival blijft en daardoor als vanouds ook via radio, televisie en internet te volgen zal zijn. Ook de periode, rond 15 augustus, blijft zoals die was.

JAZZFLITS nummer 92 staat 11 februari op www.jazzflits.nl

NIEUW: LEES EN LUISTER. Klik op:
http://www.dr.dk/radio/alle_kanaler/jazz.asp
en u hoort DR JAZZ

ROCKING BURKAS SLUITEN SWINGEND MAAR ONGEZIEN PROJECT 'EL HEMA' AF

Een optreden van de swingende Rocking Burkas sloot op 6 januari in Amsterdam het project El Hema af. De islamitische variant van swing mocht gehoord maar niet gezien worden: de onbekende muzikanten en hun instrument bleven mysterieus achter de burka verscholen. El Hema was een project van het kunstenaarscollectief Mediamatic waarbij een Arabisch-islamitische versie van de Hema werd opgezet. Het was met vijftigduizend bezoekers een groot succes. De halal rookworsten van El Hema en t-shirts met Arabische opdruk waren niet aan te slepen.
(Tekst: Tom Beetz; Foto: Caro Bonink)

TROMPETTIST PETE CANDOLI OVERLEDEN

Trompettist Pete Candoli is 11 januari in zijn huis in Californië overleden. Hij was 84 jaar. West-Coaster Candoli was lid van veel bigbands, waaronder die van Woody Herman en Stan Kenton. Hij deed ook vaak studiowerk, onder meer voor Peggy Lee, Henry Mancini en Frank Sinatra.

Als prominent studiomusicus maakte Pete Candoli deel uit van de orkesten van Alex Stordahl, Gordon Jenkins, Nelson Riddle, Don Costa en Michel LeGrand. >>>
...vervolg op pagina 4

NIEUWSflitsen

Aviakan, Harris en D'Rivera door IAJE onderscheiden
Producer George Aviakan heeft tijdens de afgelopen conferentie van de International Association for Jazz Education de IAJE Humanitarian Award ontvangen voor zijn jarenlange inspanningen om de jazz levend te houden. Pianist Barry Harris kreeg een plaats in de Jazz Education Hall of Fame voor al zijn werk op het gebied van het jazzonderwijs. Als 'outstanding leader in the jazzcommunity' mocht klarinettist/saxofonist Paquito D'Rivera een Presidents Award in ontvangst nemen. De IAJE-conferentie is de grootste jazzbijeenkomst ter wereld en vond dit jaar van 9 tot en 12 januari in Toronto plaats. De genoemde prijzen worden jaarlijks uitgereikt.

Nieuwe album Andy Sheppard op ECM?
Naar verluidt gaat de Britse saxofonist Andy Sheppard een plaat voor ECM maken. Hij zou dat doen met zijn nieuwe kwintet waarvan John Parricelli (gt), Kuljit Bhamra (tabla), Eivind Aarset (gt) en Arild Andersen (b) deel uitmaken. Sheppard nam al eerder op voor het Duitse label, maar nog niet onder eigen naam. Eerder maakte de saxofonist cd's voor het label Provocateur.

Leo Records komt met cd-box pianomuziek Braxton
In februari/maart geeft het Engelse label Leo Records een exclusieve box uit met negen cd's, waarop de Zwitserse pianiste Geneviève Focroulle het complete piano-oeuvre van componist Anthony Braxton uit de jaren 1968-2000 speelt. De opnamen werden onlangs in New York gemaakt onder supervisie van de componist zelf. De box komt uit in een beperkte oplage van slechts vijfhonderd stuks, dus Braxton-adepten moeten er snel bij zijn.
Meer weten? Klik hier op: http://www.leorecords.com.

Brussels Jazz Marathon zoekt groepen
Formaties die op de komende, dertiende Brussels Jazz Marathon willen spelen, kunnen zich tot 16 februari aanmelden via de website http://www.brusselsjazzmarathon.be (klik hier). De Marathon vindt dit jaar van 23 tot en met 24 mei plaats. Het festival is gratis toegankelijk en voltrekt zich op een aantal Brusselse pleinen, waaronder de Grote Markt, en in tientallen kroegen, bars en clubs. Het programma omvat meer dan honderd live-concerten.

Oeuvre Nils Petter Molvaer voor twee dollar te koop
Het complete platenoeuvre van de Noorse trompettist Nils Petter Molvaer is voor twee dollar illegaal te downloaden van een Russische internetsite. Daar wordt hij niet vrolijk van, zegt hij in de Berliner Zeitung van 4 januari. Zijn producties kosten veel geld en moeten daarom ook inkomsten genereren. Molvaer maakte platen voor ECM, maar heeft inmiddels al weer vier jaar zijn eigen label. Tegen het gratis beschikbaar stellen van muziek heeft hij niets, vertelt hij. Zo krijgen de kopers van zijn volgende cd de mogelijkheid om gratis nog een paar extra stukken van internet te downloaden. Wel vindt hij dat hij als rechthebbende zelf moet kunnen bepalen tegen welke prijs zijn muziek te verkrijgen is.

Heeft u jazznieuws? Bijna 2.600 **JAZZFLITS***-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.*

PLATEN

BASSIST SIGI BUSCH ZET GEDICHTEN VAN WILHELM BUSCH OP MUZIEK

Bassist Sigi Busch, in Nederland onder meer bekend als oud-lid van Pierre Courbois' formatie Association P.C., heeft een aantal gedichten van Wilhelm Busch op muziek gezet. Een cd hiervan moet verschijnen op het label Klangräume.

Wilhelm Busch zullen veel mensen associëren met de verhalen van Max und Moritz, maar de bassist heeft een greep gedaan uit latere dichtbundels. "Ich habe drin geblättert, schon beim Lesen merkte ich den klaren Rhythmus und hatte Melodien im Kopf", zegt Busch 8 januari in de Potsdamse krant Märkische Allgemeine. Vooralsnog is alleen een demo-cd van de muziek gemaakt. Sigi Busch zingt/spreekt daarop de teksten onder begeleiding van een kleine bezetting van bas, gitaar, toetsen en slagwerk: "Das wird dem Sujet besser gerecht, weniger ist hier mehr." Het is de bedoeling om het project binnenkort professioneel op te nemen.

PODIA

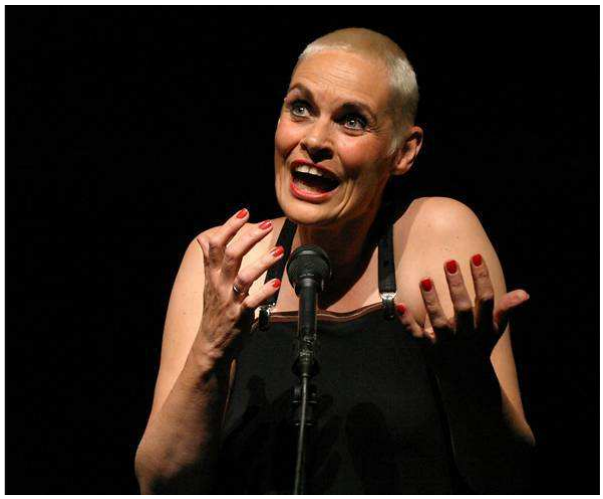
Greetje Bijma (Foto: Martin Mauerbock)

GREETJE BIJMA 25 JAAR OP HET PODIUM

Improviserend zangeres Greetje Bijma viert 1 maart in het Bimhuis te Amsterdam dat ze dit jaar ruim 25 jaar op het podium staat. Ze geeft dan een concert met de Chinese pipa-speelster Yang Jing en met een sextet onder leiding van Michiel Braam.

Yang Jing heeft zich gespecialiseerd in het improviseren op de 'pipa', een aan de luit verwant instrument. Ze verwerkt in haar spel vele invloeden uit de westerse geïmproviseerde muziek. In het Michiel Braam Sextet zitten Boy Raaymakers (tp), Wolter Wierbos (tb), Jan-Willem van der Ham (as, fag), Wilbert de Joode (b) en Michael Vatcher (dr).

Greetje Bijma is sinds het begin van de jaren tachtig actief. In 1990 ontving ze als eerste vrouw de Boy Edgarprijs, de belangrijkste onderscheiding die in de jazz en geïmproviseerde muziek wordt toegekend. Ze werkte in diverse combinaties met Alan Laurillard, Willem Breuker, Marilyn Crispell, Mark Dresser en Jasper van 't Hof. Ook gaf ze duoconcerten met componist/pianist Louis Andriessen.

PODIA VERVOLG

TENTOONSTELLING 'KAREL APPEL JAZZ' IN COBRA MUSEUM AMSTELVEEN

In het Amstelveense Cobra Museum voor Moderne Kunst opent 9 februari de tentoonstelling 'Karel Appel Jazz'. De expositie richt zich op de periode 1958 tot 1962. In die jaren verwierf schilder Appel wereldwijde bekendheid en verkeerde hij sterk onder de invloed van jazzmuziek.

Rond 1960 was Appel vaak in New York, waar hij naar jazz luisterde tijdens het schilderen. Een aantal bekende musici kende hij persoonlijk, onder wie Dizzy Gillespie, Count Basie en Miles Davis. De expositie telt een twintigtal schilderijen, waaronder werken die in 1961 werden gemaakt tijdens de filmopnamen van de Jan Vrijmans documentaire 'De werkelijkheid van Karel Appel'. Ook worden 24 foto's geëxposeerd die Ed van der Elsken tijdens deze schilder- en filmsessie maakte. Verder is swingende jazz te horen.

NIEUW JAZZFESTIVAL IN A'DAM NOORD

Amsterdam krijgt een nieuw internationaal jazzfestival. Het wordt onder de naam IJjazz op 20, 21 en 22 juni gehouden en zal gratis toegankelijk zijn. Het hoofdpodium bevindt zich op de Ocean Diva, een cruiseschip in de NDSM-haven met een capaciteit voor 1.500 personen.

Tijdens het nieuwe festival zullen zowel amateurs als professionals optreden, bekend en onbekend. IJjazz is een initiatief van SPPAN (Stichting Podium Promotie Amsterdam-Noord). In het comité van aanbeveling zitten componist Clous van Mechelen, saxofonist Hans Dulfer en Martijn Barkhuis alias DJ Maestro. Het nieuwe festival hoopt op 25.000 bezoekers. Radiozender Arrow Jazz gaat veel aandacht aan het festival besteden.

OVERIG

COMPONISTEN KUNNEN STUK SCHRIJVEN VOOR PROJECT WESTCOAST BIG BAND

De West Coast Big Band nodigt componisten uit om een stuk voor het orkest te schrijven. Onder de titel 'New Dutch' worden de stukken te zijner tijd op cd uitgebracht.

'New Dutch' is deel drie van een reeks projecten die aanving met de cd 'All Dutch'. Die maakte het orkest vier jaar geleden ter gelegenheid van het 25-jarig jubileum. Op die cd stonden twaalf speciaal voor de gelegenheid gearrangeerde stukken van jonge Nederlandse jazzmusici. Drie jaar later volgde 'More Dutch' met twaalf composities/arrangementen van Rob Pronk. Voor 'New Dutch' kan iedere in Nederland wonende en/of werkende componist werk insturen. Johan Plomp, Kurt Weiss en Henk Meutgeert zullen vervolgens de tien beste stukken selecteren en ook de aankomende en/of recentelijk afgestudeerde arrangeurs die ze gaan bewerken. Het resultaat wordt op de plaat gezet door de West Coast Big Band en op papier aan alle Nederlandse bigbands gestuurd. **Meer weten:** http://www.westcoastbigband.nl.

Maandelijks wordt onze website gemiddeld 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

NIEUWSflitsen

Charlie Mariano kiest finalisten Deutschen Jazzpreis
De in Keulen woonachtige Amerikaanse saxofonist Charlie Mariano mag uit twaalf nominaties de drie finalisten voor de derde editie van de Neuer Deutscher Jazzpreis kiezen. Hij heeft de keus uit formaties van onder anderen Anke Helfrich, Lars Duppler, Kalle Kalima, Benjamin Schäfer en Tim Rodig. De finalisten zullen 16 februari in de Alten Feuerwache in Mannheim optreden, waarna het publiek de winnaar kiest. Die krijgt 10.000 euro. Eerdere winnaars waren het Johannes Enders Quartet en Der Rote Bereich.

Bassist Earl May overleden
Bassist Earl May is 4 januari overleden. Hij zou dit jaar 80 zijn geworden. May was in de jaren zeventig bassist in het kwartet van Dizzy Gillespie. Zijn loopbaan startte in de jaren na WO II, toen hij met onder anderen Carmen McRae, Billy Taylor en Coleman Hawkins speelde. Earl May is te horen op platen van John Coltrane, Gene Ammons & Sonny Stitt en Herbie Mann.

Vocale jazz centraal op Culturele Zondag JAZZ ENZ
Tijdens de Culturele Zondag JAZZ ENZ op 10 februari 2008 in Utrecht staat de menselijke stem centraal. Het programma voltrekt zich in de binnenstad op elf locaties met ruim dertien gratis concerten en een heleboel films. Te gast zijn onder anderen Greetje Bijma, Tamara Maria, Kim Hoornweg, Jaap Blonk, The Young Sinatras, Hans Teeuwen en Margriet Sjoerdsma. De Culturele Zondag JAZZ ENZ vindt voor de derde keer plaats. Van de eerste editie was 'cross-overs' het thema en vorig jaar draaide het programma, gemaakt door Cyriel Pluimakers, om 'jazz uit verschillende landen'.
Meer weten? Klik op: http://www.culturelezondagen.nl.

Rosenberg en Postma in race voor Gouden Notekraker
Onder anderen gitarist Jimmy Rosenberg en saxofoniste Tineke Postma zijn genomineerd voor een Gouden Notekraker 2008 in de categorie Muziek. Deze prijs wordt uitgereikt door NORMA, de belangenbehartiger van uitvoerende kunstenaars op het gebied van auteursrechten. De leden, uitvoerende kunstenaars, kunnen op de website van de organisatie hun stem op de genomineerde uitbrengen en zo aangeven wie in hun ogen bijzondere verdiensten heeft voor de podiumkunsten in Nederland. De Gouden Notekrakers worden 21 april uitgereikt.

Nieuwe website jazz.com biedt alles over jazz
De grootste databank met platenrecensies. Dat pretendeert de nieuwe website jazz.com te bieden op zo'n drieduizend internetpagina's. Aan de website is twee jaar werk vooraf gegaan van zo'n dertig schrijvers, fotografen en artiesten. Op de website zijn ook interviews, discografieën, nieuws en columns te vinden. **Meer weten:** http://www.jazz.com.

Nieuwe cd van Marian McPartland
Na negen jaar verschijnt een nieuwe cd van pianist Marian McPartland. De plaat, 'Twilight World', komt op 11 maart uit, vlak voor haar negentigste verjaardag. Die viert ze een week lang met optredens in Dizzy's Club Coca Cola te New New York. Gasten tijdens die reeks zijn onder anderen Karrin Allison, Regina Carter, Jason Moran, Jeremy Pelt en Chris Potter. Op de cd is ze te horen met haar vaste begeleiders Gary Mazzaroppi (b) en Glenn Davis (dr).

OVERIG VERVOLG

JAZZMUSICI KRIJGEN ZEGEN TIJDENS NEW YORKSE KERKDIENST

In de New Yorkse Saint Peter's Church is een aantal jazzmusici samen met hun instrumenten kerkelijk gezegend. Dit gebeurde op 20 januari tijdens een speciale viering bij kaarslicht, muzikaal omlijst met jazz. Aansluitend werd een herdenkingsdienst voor baritonsaxofonist Cecil Payne gehouden.

Saint Peter's Church is een Lutherse kerk waar iedere zondag zogenoemde Jazz Vespers worden gevierd. Onder het motto 'Celebrating jazz as a vibrant, creative and cohesive force for spiritual nourishment and inclusive community', gebeurt dit al sinds 1965. Tijdens zo'n viering wordt de muziek verzorgd door een jazzcombo. Alle jazzstijlen komen aan bod. Ook worden regelmatig herdenkingsdiensten voor overleden jazzmusici gehouden. Al doende hoopt de dominee van dienst jazzliefhebbers dichter bij God te brengen.
Meer weten? Klik hier op:
http://www.saintpeters.org/jazz/index.html

WYNTON MARSALIS BRENGT COMPOSITIES ONDER BIJ KLASSIEKE MUZIEKUITGEVER

De klassieke muziekuitgeverij Boosey & Hawkes gaat wereldwijd de rechten van de composities van trompettist Wynton Marsalis uitbaten. Hij tekende daarvoor begin deze maand een exclusief contract. Boosey & Hawkes heeft sinds 2006 een afdeling jazz, waar ook onder anderen David Benoit, Chick Corea en Andrew Hill hun werk onderbrachten.

Boosey & Hawkes is vereerd door de komst van Marsalis, zo verklaart algemeen directeur Marc Ostrow: "Marsalis's music transcends any label and should live alongside the masterworks of Bartók, Bernstein, Copland and Stravinsky." Het bedrijf is de grootste klassieke muziekuitgeverij ter wereld en baat de rechten uit van het werk van de genoemde componisten en van Britten, Rachmaninoff, Adams en Reich. In de jazzportefeuille zit werk van Mingus. De uitgeverij heeft vestigingen in New York, Londen en Berlijn.

VERVOLG PAGINA 1

PETE CANDOLI

Pete Candoli: "I'm like an chameleon and I play what I feel, although I may favour some patterns. Also, I'm a little staccato, on edge of my fiery type of playing." Al met al speelde hij tijdens zo'n vijfduizend opnamesessies. Candoli wordt vaak in een adem genoemd met zijn eveneens trompetspelende broer Conte Candoli. In een eigen formatie speelden ze van 1957 tot 1962 samen. **Meer weten? Klik op:** http://en.wikipedia.org/wiki/Pete_Candoli"

theJazz
DAB DIGITAL RADIO
KLIK HIER OP: www.thejazz.com EN LUISTER DIRECT!

NIEUWSflitsen

Herdenkingsbijeenkomst voor Thomas Chapin

In New York vindt op 13 februari een herdenkingsconcert voor saxfonist/fluitist Thomas Chapin plaats. Het is dan tien jaar geleden dat hij overleed. Chapin speelde als boegbeeld van het Knitting Factory-label diverse keren in Nederland en kreeg steeds goede reviews. Hij deed een project met Tony Overwater, speelde als gast op de cd 'President for Life' van Vandoorn en toerde ook met hen in Nederland.

Pianist/zanger Henry Butler (Foto: Boogie Woogie Festival)

Ruim vijftien acts op Boogie Woogie Festival Holland

Meer dan vijftien internationale acts treden op tijdens het komende Boogie Woogie Festival. Onder anderen de pianisten/zangers Henry Butler (New Orleans), Little Willie Littlefield (Texas), Don 'Papadon' Washington (New York), Rob Rio, (Los Angeles), Jean-Pierre Bertrand (Frankrijk), Renaud Patigny (Belgie) en natuurlijk organisator Martijn Schok zijn van de partij. Zangeres Greta Holtrop zal blues- en jazzsongs vertolken met saxofonist Rinus Groeneveld. Het festival vindt 8 maart plaats in het hotel/congrescentrum Heerlickheijd van Ermelo
Meer weten? Klik hier op: http://www.boogiefestival.nl.

Muziek Centrum Nederland op Rokin

Het per 1 januari opgerichte Muziek Centrum Nederland (MCN) opent naar verluidt op 1 maart haar deuren aan het Amsterdams Rokin, 109-111. Onderdeel van het MCN zijn het Nederlands Jazz Archief, de Dutch Jazz Connection en de Nederlandse Jazzdienst. Zie ook JazzFlits nr.90 van 14 januari.

CORRECTIE op nummer 90

In JazzFlits 90 berichtten wij over de dood van **Oscar Peterson**. Abusievelijk vermeldden wij 24 december als sterfdatum in plaats van 23 december 2007.

In een bericht over pianist **Gideon van Gelder** in dezelfde JazzFlits stond dat hij medio januari met het José James Quartet in New York zou optreden. Dat had Paradiso in Amsterdam moeten zijn. Marco Démoet van NU.nl was erbij: "Vooral de solo's en improvisaties van pianist Gideon van Gelder waren ronduit briljant te noemen, maar het stralende middelpunt was natuurlijk José James zelf."

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

SONNY ROLLINS UPDATE

Het is vrijwel zeker dat het jubileumconcert in New Yorks Carnegie Hall (2007) van Sonny Rollins dit voorjaar zal verschijnen op zijn bloedeigen label Doxy Records. Vijftig jaar geleden speelde Rollins al in Carnegie Hall; die tijdspanne moest worden gevierd. Opvallend daarbij is dat er in beide gevallen sprake was van een trio-optreden. Het trio, vorig jaar, bestond uit bassist Christian McBride en de eveneens legendarische drummer Roy Haynes. De stukken die toen en nu werden gespeeld waren dezelfde, namelijk: 'Sonnymoon for Two', 'Some Enchanted Evening' en 'Moritat', beter bekend als 'Mack the Knife'. Ook die bijdrage uit 1957 zal op de cd verschijnen. Dat kan, dankzij kranig zoekwerk van Larry Applebaum, archivaris van het Library of Congress. Hij vond daar omstreeks 1999 de wél geslaagde en beroemd geworden opname van het Duke Ellington-orkest, op Newport 1956. Dat was een registratie van The Voice of America. De restauratie van de banden (Rollins 1957) is debet aan de vertraging bij het uitbrengen van een dvd, afkomstig van een sextetconcert gespeeld tijdens het festival in Vienne, in 2006. Die dvd zal nu begin komende zomer worden uitgebracht bij Universal Music.

Rollins' Newsletter van december onthult nog veel meer nieuws. Zo is er de mogelijkheid een 'rare MP3 for Download: Lover' te bemachtigen. Dat schijnt een zeldzame registratie te zijn, uit 1966, van een concert in het Oostenrijkse Graz. Die gebeurtenis vond plaats met medewerking van bassist Jymie Merritt en slagwerker Max Roach. 'Lover' is om en nabij zestien minuten lang en is te krijgen voor $ 1.99. Zie http://www.sonnyrollins.com. Alle aanbiedingen in de nieuwsbrief hebben wel iets aanlokkelijks en doen denken, lang geleden, aan een goed uitgeruste snoepwinkel. Zo is er een podcast voorradig: Carnegie Hall (2007) met fragmenten van een repetitie voorafgaand aan het concert en met impressies van de party erna. En dan heeft Rollins ook nog 'The London Sessions' in petto. Zelf wist hij niet van het bestaan af. Het is een opname uit 1965, vastgelegd in Ronnie Scotts club, met onder anderen de Britse pianist Stan Tracey en inclusief een uitgebreid interview. Volgens mij is dat concert al eens op een duister label verschenen.

De brief besluit met de mededeling dat Clifton Anderson, Rollins' neef en trombonist, dit jaar ook een cd zal uitbrengen, op Doxy Records. Voor die opname van deze maand werden ook bassist Bob Cranshaw en drummer Al Foster gevraagd. De namen van enkele gastsolisten konden nog niet worden genoemd. Helaas.

Voorlopig rust de nu 77-jarige grootmeester, of werkt hij als gewoonlijk weer met de nodige passie aan het op peil houden van zijn tegenwoordig soms haperende techniek. Pas in april staat er weer een Amerikaanse tournee op de planning. Een maand later volgt een trip door Japan en in juli (13) speelt Sonny Rollins op het festival in Perugia. Wellicht dat die datum meteen een reis naar Rotterdam mogelijk maakt. Vroeger moest hij op last van zijn vrouw en manager die hectische Europese festivals vermijden. Dat hoeft nu niet meer.

MEER JAZZ PRIJS VOOR PIET NOORDIJK

In de al bestaande bonte rij winnaars van de Meer Jazz Prijs is het nu altsaxofonist Piet Noordijk die zondag 25 mei, zijn 76ste verjaardag, de prijs uitgereikt zal krijgen. Burgemeester Theo Weterings van de Haarlemmermeer zal de speld met diamanten overhandigen tijdens het 14e Meer Jazz Festival in Hoofddorp. Het vindt plaats op 23, 24 en 25 mei. Bekend is dat Noordijk dan ook zal optreden met zijn inmiddels befaamde Boptet, inclusief het trompettalent Rik Mol. Vol ongeduld wachten op dat concert kan worden vermeden met de aanschaf van Piets recente en zeer goed ontvangen cd: 'Jubilee Concert – Live at the Bimhuis Amsterdam'. Het label is Jazz 'n Pulz.

PIANIST AARON PARKS TEKENT BIJ BLUE NOTE

Ondanks de op handen zijnde rigoreuze sanering bij het Britse EMI heeft Blue Note Records het jeugdige Amerikaanse pianotalent Aaron Parks (24) een contract laten tekenen. Dit voorjaar gaat hij met al vastomlijnde plannen de studio in en vroeg voor die opname coming man gitarist Mike Moreno, bassist Matt Penman en slagwerker Eric Harland. Parks groeide op in Seattle (in de staat Washington), ging naar de University of Washington en bezocht na verhuizing in New York de Manhattan School of Music. Begin 2002 nam hij les bij Kenny Barron. De laatste jaren speelt hij in de formatie van trompettist Terence Blanchard en heeft ook diverse eigen groepen. Aaron Parks heeft al vier cd's op de markt bij Keynote Records. Daarop komt hij als een volleerd componist tevoorschijn, naast originele bewerkingen van jazzstandards. We wachten met smart op zijn Blue Note-debuut, aangenomen dat de sanering bij EMI/Blue Note geen roet in het eten zal gooien.

EUROPESE GROEPEN IN JAZZ AT LINCOLN CENTER

Vermoedelijk is het een gevolg van hardnekkig netwerken, maar ook in februari biedt Dizzy's Club *Coca-Cola* van het Jazz at Lincoln Center in New York City plaats aan meerdere Europese groepen. In de serie Northern Lights speelt 4 februari de Deense Trans Atlantic Jazz Collective onder leiding van trombonist Chris Washburne. Op 11 februari is het thema Jazz from Norway, met het kwartet van saxofonist Petter Wettre, en de 25ste is het devies Jazz from Iceland. Aan de beurt is dan The Sigurdur Flosason Project.

BELGISCHE JAZZ OP MEZZO-TV

In de dagelijkse nachtuitzendingen van het Frans tv-kanaal Mezzo wordt er in februari ook aandacht besteed aan de Belgische jazz. En wel: 2 februari Toots Thielemans, 8 februari een docu over jazz in België, van regisseur Rémy Brault, en op 21 februari is de lenige vocalist David Linx er te zien. Het is een live-opname, gemaakt in…The Lonious Studio. Het zou best eens kunnen dat het lidwoord (The) per ongeluk is losgekoppeld van het daarop volgende woord. Laten we hopen dat op termijn ook de Nederlandse jazz bij die aangehaalde instanties een kans op promotie krijgt. Een schone taak wellicht voor de nieuwgevormde Gezamenlijke Jazzinstellingen?

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead(?)' (iedere 1ste en 3de zondag van de maand om 16.00 uur op Radio 6 en de klok rond op de pc via http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5 (klik hier).

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

EEN SPONTANE, COLLECTIEVE CREATIE VAN KLANKEN

Met jazzgeschiedenisboeken van voor de oorlog hoef je tegenwoordig niet meer aan te komen. Daarvoor zijn de inzichten over die eerste periode te veel veranderd. De muziek is daarna alle kanten uitgewaaierd en telkens weer heeft men een definitie moeten bijstellen. Van de velen die zich opnieuw gewaagd hebben aan een geschiedschrijving is de Brit Alyn Shipton de laatste. Hij noemde zijn dikke pil 'A New History' (2001), maar zo nieuw bleek die toch niet te zijn, want vorig jaar heeft hij zijn verhaal al moeten aanvullen. Niet omdat er de laatste vijf jaar veel gebeurd zou zijn, maar omdat hij dezelfde kritiek kreeg te verduren als documentairemaker Ken Burns, die onder meer verweten werd dat hij in beeld en geschrift wel zeer snel door de laatste decennia heen gevlogen was.
Nog groter is het aantal auteurs van een soort beginnerscursus, een zogenoemde 'primer' (rijmt op 'timmer'). Elk land heeft er wel een paar. Hun producten blinken doorgaans niet uit in veel expertise. Ze worden snel in elkaar geflanst en het wemelt er van achterhaalde standpunten en voorbeelden. Helaas zijn het vaak deze uitgaven die vertaald worden en een grote verspreiding kennen.
Een derde categorie is een combinatie van beide: primers die geen nieuwe feiten bevatten, maar waarin deskundigen een verhelderende visie op de gebeurtenissen geven. In Amerika kennen we er een paar: Loren Schoenberg en John F. Swed. Bij hen heeft zich nu Bob Blumenthal gevoegd, medewerker van diverse jazzbladen. In 1995 schreef hij een oorspronkelijke inleiding bij een fotoboek van Jacques Lowe; hij was verantwoordelijk voor het 155 pagina's omvattende overzicht van het lemma Nightclubs and other venues in de New Grove Dictionary of Jazz (2002). Van hem is de eerste zin hierboven. Maar blijkbaar vindt hij de eerste belangrijke historie van na de oorlog, die van Marshall Stearns uit 1956 – ook in het Nederlands vertaald – nog wel zo waardevol dat hij deze als enige aanbeveelt in een korte bibliografie van zijn boek.
Jazz kent vele benaderingen. In zijn inleiding vraagt Blumenthal zich af waarom in een gegeven tijdsbestek die ene toch telkens als jazz werd beschouwd. Er moet iets zijn in deze muziek wat ons aanspreekt, iets wat buiten de samenhang der noten omgaat. Blumenthal doet geen poging de jazz nog eens te definiëren, maar noemt twee punten waar woordenboeken aan voorbijgaan en die we niet moeten vergeten als we het jazzverhaal vertellen. Het gaat niet alleen om improvisatie maar juist ook om *collectie*ve improvisatie. En dan doelt hij niet op de oude NO-traditie, maar ook waar één persoon soleert en de begeleiders aldoor op hun tellen moeten passen. Zijn tweede punt kenschetst hij met een uitspraak van Art Blakey: "No America, no jazz."
Blumenthal onderscheidt zich door een gedrongen wijze van formuleren; over elk woord is nagedacht. Zo maakte W.C. Handy zijn eerste eigen platen in 1917, maar "the stiff results indicate that Handy's primary talent was as a composer or, less charitably, a compiler." Over Louis Armstrongs invloed op de band van Fletcher Henderson is één lange zin voldoende. Over zijn zang: "The effect of his singing proved equally profound. In a flash, he destroyed notions of stiff-backed vocal propriety, introducing nuances and inflections that could transform a trite set of lyrics into caustic social commentary or existential epic."
De auteur achtte een indeling in tijdvakken van twintig jaar de meest praktische. Niet gebonden zijnde aan een bepaalde stijl schiep hij zodoende de mogelijkheid de lange carrière van een aantal persoonlijkheden over meerdere hoofdstukken uit te smeren: Ellington, Hines, Miles. Gezien de ervaringen met soortgelijke histories was ik benieuwd hoe Blumenthal de laatste periode zou aanpakken. Hij behandelt eerst enkele overgebleven meesters (George Coleman, Dave McKenna, Charlie Haden), dan de door hem zogenoemde educatiegeneratie (Marsalis & co.) en achtereenvolgens de winnaars van de Monk-competitie, de gitaristen, Threadgill, John Carter en de internationale 'afgezanten'. De reuzen waren een voor een gestorven en dat voelde als een slecht voorteken. Steevast laaide het discours op over de verdere gezondheid van de muziek. De bijeenkomst op het Witte Huis in juni 1978 met de meest complete vertegenwoordiging van jazz in al zijn variaties was een markatiepunt, speciaal het moment toen president Carter de aan een rolstoel gebonden Charles Mingus omhelsde.
In de jaren tachtig verschoof de nadruk van vernieuwing vooral naar archivering. Heette in 1965 een compilatie-lp op Impulse nog The New Wave in Jazz, vijftien jaar later zag het er uit, dat het helemaal niet meer ging om 'nieuwe golven'. 'Opeens konden tientallen jongelui Coltrane's harmonisch indrukwekkende 'Giant Steps' in elke toonaard spelen, maar het werd steeds moeilijker ze uit elkaar te houden.'
Hield de schrijver zich tot hier niet met economische motieven bezig, in een slotopmerking geeft hij de lezer iets mee om over na te denken: 'Gegeven de omstandigheid dat steeds meer discussies over alle vormen van kunst beginnen en eindigen met wat verkoopbaar is en wat niet, neemt jazz daar niet zo'n stevige positie in.'
De belachelijke titel lijkt er een uit een serie, al is dat niet aangegeven in het colofon. De opmaak doet denken aan die populaire, op Amerikaanse leest geschoeide uitgaafjes, hoe je snel en gemakkelijk iets kunt bereiken. In die zin is het boek te vergelijken met dat van Simon Adams uit 1999: Jazz, A Crash Course; nog zo'n mooie titel! De tekst wordt omringd door fotootjes met onderschriften en kadertjes als 'wist je dat …' en 'wat je beslist moet weten'. Niet erg, als de lezer nu ook maar kennis neemt van de eigenlijke tekst …

Bob Blumenthal. Need to know? Jazz : the development of jazz and the legends behind the music. – London : Collins, 2007. – 192 p. : ill. ; 21x15 cm. – ISBN 978-0-00-724390-7 ing. Prijs 17,50 euro

CORRECTIE op nummer 90

In JazzFlits 90 besloot Jan J. Mulder een bespreking van een boek over de Oostenrijkse saxofonist **Hans Koller** met de zin 'opvallend afwezig in de biografie zijn de laatste drie cd's die Koller maakte in 1997, 2001 en 2002.' Lezer Ralph Simons attendeerde ons erop dat het hier een andere Hans Koller betreft. Saxofonist Hans Koller stopte in 1995 met musiceren, naar zijn zeggen om zich te wijden aan de schilderkunst. De Hans Koller die de afgelopen jaren wél cd's heeft opgenomen, is een pianist. Het gaat om een in 1970 in Landshut geboren Duitser, die na zijn muziekstudie in Engeland is gebleven en daar al jaren behoorlijk succes heeft.

CD-RECENSIES

BARANÁ TRIO
Gül ve Bülbül
LopLop Productions

'Gül ve Bülbül', de roos en de nachtegaal. Een verhaal over onmogelijke liefde, getoonzet door het trio Baraná. Met zanger Behsat Üvez, die onder meer ook saz en percussie speelt, Steven Kamperman op melodica, alt- en basklarinet en Bart Lelivelt op accordeon. Turks zanger en multi-instrumentalist Behsat Üvez, sinds 1989 woonachtig in Nederland, is specialist op het vlak van Turkse, Balkanese en mediterrane muziek. Ook blazer Steven Kamperman is welbekend met muziek met wortels in de folklore evenals met hedendaagse en geïmproviseerde muziek. Baraná is hun duo-groep. Nu met accordeonist Bart Lelivelt als trio.
'Gül ve Bülbül' is een fascinerende vertelling, op het snijvlak van jazz en zogenoemde wereldmuziek. Gedreven bezongen en met passie verteld in indringende muzikale figuren. De bijzondere combinatie van snaar- en blaasinstrumenten en accordeon staat borg voor een sfeer die doet denken aan nomadische tenten. Mensen verenigd rond de verteller die vooral in beelden en universele taal het gemoed weet te beroeren. Muzikale elementen verwant aan tango, Joodse klezmermuziek en Turkse folklore worden kunstig verweven. Het tekstboekje met (Engelse) vertalingen maakt het geheel compleet.
(Frank Huser)

PASCAL SCHUMACHER QUARTET
Silbergrau
Igloo

Het kwartet van de Luxemburgse vibrafonist Pascal Schumacher herbergt pianist Jef Neve, bassist Christophe Devisscher en slagwerker Jens Düppe. Het zijn namen die ik in de loop van de jaren steeds vaker ben tegengekomen. 'Silbergrau' is de derde cd van dit kwartet. Op het eerste gehoor lijkt het een serie kalme, voortkabbelende stukken, maar zo gauw je een 'hook' in een stuk vindt, ontwikkelt dat zich en laat het je niet meer los. 'Mondaynight at the Cat Club' van Schumacher is beschouwend. Het ontwikkelt zich traag, maar onafwendbaar. Van flageoletten tot een dwingende en tollende klankwerveling die ook weer met ingehouden spanning wordt afgebouwd. 'Sita's Walk' van Devisscher heeft een mooi Indiaas ritme, waardoor het nummer heerlijk 'door-grooved'. Jens Düppe heeft twee stukken aangeleverd. De een begint met een slagwerkexercitie. Zo gauw de overige groepsleden zich er mee gaan bemoeien, ontstaat er een gedreven geheel dat lekker is als toast met zoute boter, de titel van het stuk. Ook intrigerend is de titel van zijn 'Picabia's Pain Ting'. Hier dringt zich de vraag op: welke 'painting'? Een surrealistisch, abstract of dadaïstisch werk van Picabia? De muziek is spannend, maar dat geeft geen uitsluitsel, omdat die kwalificatie voor veel schilderijen van Picabia geldt. Op de cd staan ook nog drie groepscomposities, waarvan de titels samen een goede raad vormen: 'When it feels nice', 'Don't think twice' en 'Do it twice'.
Het Belgische magazine Knack ziet deze cd van de Luxemburgse vibrafonist als de beste Belgische uitgave van 2007. Het is dan ook een afgewogen geheel.
(Hessel Fluitman)

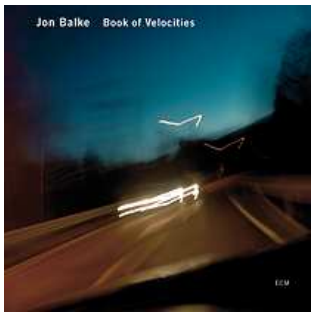

JON BALKE
Book of Velocities
ECM

Pianospel heeft veel van doen met snelheid. Tijd en tempo zijn essentiële elementen. 'Book of Velocities' is een verzameling van vier hoofdstukken, elk met afzonderlijke delen, eindigend met een epiloog. De Noorse pianist Jon Balke schrijft terwijl hij denkt. Denkend schijven. Een eerste zin, een globaal idee, dat al doende uitwerking krijgt. Vanuit een beperkte notie, een onvolgroeid concept, een abstractie, ontstaat een verhaal. Letters worden woorden en woorden worden zinnen. Vanuit een onvolledige schets, een min of meer bedachte constructie, soms een enkel akkoord of slechts enkele maten, ontstaat een hoofdstuk. Improvisaties met tijd en tempo, klank en ritme. Of zoals Balke het zegt: 'Een proces van verstaan zonder uit te gaan van vooraf vastgestelde uitgangspunten'. Dat maakt 'Book of Velocities' tot een werk waarin proces belangrijker is dan product. Of waarin het uiteindelijke product (de plaat) niet los kan staan van het proces. De verschillende onderdelen van de vier hoofdstukken zijn schetsen die alleen begrepen kunnen worden door de context (het betreffende hoofdstuk) waarin ze worden geplaatst. Dat vraagt van de luisteraar een actieve en aandachtige houding. Inderdaad, er is overeenkomst met het werk van John Cage. 'Book of Velocities' is ook de uitkomst van de ontdekking van de vleugel als instrument waarmee tijd, tempo en klank tot uitdrukking komen. En resultaat van het onderzoek naar hoe dit instrument functioneert al naar gelang de wijze waarop het wordt bespeeld.
(Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG

SZILÁRD MEZEI QUINTET
Cerkno
Leo Records

Ruim twee jaar geleden besprak ik op deze pagina's het debuut van Szilárd Mezei, een etnisch Hongaarse altviolist/componist uit Voivodina, Servië. Hij debuteerde toen met een internationaal gezelschap waarin onder meer de Duitse saxofonist Matthias Schubert schitterde. Zijn tweede cd voor Leo Records, 'Cerkno', is de registratie van zijn reguliere kwintet tijdens een concert in het Sloveense stadje dat de titel aan deze plaat gaf. De muziek van het kwintet is ook weer stevig in de jazz geworteld, al zijn de Balkanwortels van de leider hier duidelijker te horen dan op de eerste plaat. Het miniatuurtje 'Háromfa' is een lekkere stamper in 9/8 maat, en in 'Fóhasz' horen we in de altvioolsolo een flinke scheut zigeunerblues. De bezetting van deze kleine groep is de kern van het grotere internationale ensemble, en het totaal klinkt (ook nog eens twee jaar later) nog hechter. Een dampende ritmesectie, een goed in klank op elkaar afgestemde frontlijn (naast Mezei altsaxofonist en basklarinettist Bogdan Rankovic), uitgekiende composities en gepassioneerd solowerk zorgen voor een fijne plaat. Zowel compositorisch als solistisch (Rankovic) is de geest van Eric Dolphy nooit ver. (Herman te Loo)

JAN LUNDGREN
Magnum Mysterium
ACT

De Zweedse pianist Jan Lundgren heeft 'Magnum Mysterium' opgedragen aan wijlen filmregisseur Ingmar Bergman. Het vormt als het ware een poging tot antwoord op de vraag die Bergman stelde over waarom mensen muziek maken. Een inspanning om dit grote mysterie te ontrafelen. Na zich intensief beziggehouden te hebben met het Great American Songbook, Zweedse traditionele muziek en de muziek van Duke Ellington en Billy Strayhorn, richt Lundgren zich met 'Magnum Mysterium' op de madrigalen uit de Europese renaissance (Orlando di Lasso, Claudio Monteverdi, Cristobal de Morales en William Byrd). De muziek op dit album is vergelijkbaar met 'Officium' en 'Mnemosyne' van saxofonist Jan Garbarek en het Hilliard Ensemble. Althans dat is het eerste waar je aan denkt bij het luisteren. Met name ook door de schitterende zang en sacrale klanken van het koor onder leiding van Gustaf Sjökvist. Maar er is ook een verschil. Het spel van Lundgren en vooral ook dat van cellist en contrabassist Danielsson zijn 'moderner' dan dat van Garbarek op de genoemde uitgaven. Gebruik van elektronica en meer jazzy getinte patronen geven 'Magnum Mysterium' een heel eigen klankleur. Lundgren speelt met heldere lijnen en eenvoudige patronen waardoor de muziek toegankelijk blijft. Het is alsof hij tracht de essenties van de composities te benadrukken. Deze sobere benadering biedt een verstild landschap, met als het ware door mist omgeven contouren die aarzelend opdoemen. Inderdaad, passend bij Ingmar Bergmans wijze van filmen waarin stilte, gebaar, ruimte en introspectie leidende motieven zijn.
(Frank Huser)

QUINCEY
Circus
Maxanter Records

Na 'Quincey D109G' (2004) en 'Live at the Bimhuis' (2005) is 'Circus' het derde album van het Nederlandse kwintet Quincey (genoemd naar een Frans dorpje). De charme van Quincey en ook van hun nieuwste plaat is dat ze niet zomaar te vangen zijn in een specifieke categorie. Het is speelse jazz, onvoorspelbaar en onconventioneel, en tegelijk een toonbeeld van degelijkheid of misschien beter betrouwbaarheid van een hecht spelend ensemble. Het is juist typerend voor Quincey dat die soliditeit en die kracht tot verbeelding elkaar niet uitsluiten maar op een volstrekt natuurlijke wijze samenvallen. De muziek van Quincey (alle nummers zijn eigen composities) is mede hierdoor vernieuwend en authentiek. Lucas Dols (contrabas), Daan Herweg (piano), Floris van der Vlugt (saxofoons), Jurjen Bakker (drums) en Diederik Rijpstra (trompet) creëren met 'Circus' een vermakelijke en onderhoudende arena van acrobatiek, spanning en humor. Muzikaal is het indrukwekkend wat dit vijftal produceert. Technisch begaafd en artistiek interessant. Het bij tijd en wijle unisono spel van Van der Vlugt op saxofoons en Rijpstra op trompet bijvoorbeeld schept een volle, melancholieke en mooi gebalanceerde klank. De ritmesectie van Dols, Bakker en Herweg werkt als een intelligent en kleurrijk kompas. Maar ook in de soli schroomt Quincey niet om langs de randen van de piste te gaan. Ze houden de aandacht vast en weten de luisteraar aan zich te binden. 'Circus' is een aansprekende en indrukwekkende tentoonstelling van variëteit en creativiteit. Met dit album maken ze de verwachtingen na het geprezen 'Live at the Bimhuis' volledig waar en word je opnieuw nieuwsgierig naar hoe het vervolg zal worden. (Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG

ROB ANNAELIS SEBASTIAAN BENJAMIN VAN BAVEL
Jazzshoprecords.com

Vader, moeder en twee zonen Van Bavel, die op deze splinternieuwe cd 'Rob Annaelis Sebastiaan Benjamin' allen magnifiek piano spelen: solo, duo en in kwartetvorm. Dat is volgens mij nog nooit vertoond in de wereld, zeg maar rustig de jazzwereld, want naast de aanstekelijke composities, meestal van vader Rob, wordt er door de gehele familie vol passie gesyncopeerd. De technische en harmonische uitvoeringen van de stukken zijn zo zuiver als goud. Wat ook opvalt is dat het ontbreken van een ritmetandem in geen geval een bezwaar oplevert. Je moet trouwens met zo'n project wel weten waaraan je begint. Maar de onontbeerlijke ritmiek is altijd aanwezig, alsof die er vanaf de geboorte al was. Zoveel talent op één adres. Misschien is het wel iets voor CNN, of wat dichter bij huis, voor een Nederlandse tv-show. Ik moet bij die bijzondere Van Bavels steeds denken aan gelijkwaardige gevallen maar kom vooralsnog niet verder dan The Heath Bros., vader en zoon Ambrosetti of Al en Joe Cohn. Kortom, de muzikale kunsten die hier worden gegenereerd zijn uniek. Basta.
(Jaap Lüdeke)

NIEUW: LEES EN LUISTER. Klik op:
http://mp3-cd.onlinejazzshop.nl/rob-annaelis-sebastiaan-benjamin-van-bavel-online-jazzshop-jazz-shop-product-ID-116.html
en u kunt fragmenten van deze cd beluisteren.

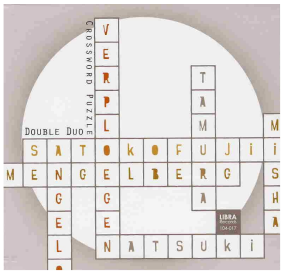

DOUBLE DUO
Crossword Puzzle
Libra Records

Het Japanse label Libra Records brengt met 'Crossword Puzzle' bijzondere Bimhuis-opnames uit. Trompettist Angelo Verploegen kreeg in 2005 carte blanche van Huub van Riel, artistiek directeur van het Bimhuis. Op 22 september van dat jaar stonden twee improvisatieduo's tegenover elkaar. Twee vleugels en twee trompetten. De opnamen die de VPRO had gemaakt voor radio-uitzending bleken goed genoeg om ze op cd uit te brengen. In het rechter kanaal horen we Verploegen en de "godfather of European improvised music, pianist/composer Mischa Mengelberg". In het linker kanaal zijn dat pianiste Satoko Fuiji en haar echtgenoot Natsuki Tamura op trompet. Op het album staan twee stukken: 'a butterfly, bee, mantis, and grashopper', maar liefst 33 minuten durend, en 'a prescription' van bijna tien minuten. De muziek is volledig vrij ofwel 'free'. Soms spelen de musici solo of ontstaat een duo van Mengelberg en Tamura. Dan weer horen we twee piano's of twee trompetten. Het wordt volledig vermeden te swingen of een bestaande compositie te spelen. Toch is het beluisteren van 'Crossword Puzzle' voor liefhebbers van 'instant composed music' geen lange zit. De muziek ontstaat op een rustige maar spannende wijze, maar bevat wel enkele 'hectische' hoogtepunten. Als na het eerste stuk aarzelend het applaus begint, is goed te horen dat het publiek er even met elkaar over wil praten. Het tweede stuk opent wél met summiere afgesproken patronen, maar die worden even later graag weer losgelaten. Méér vrijheid met een lege lessenaar. (Peter J. Korten)

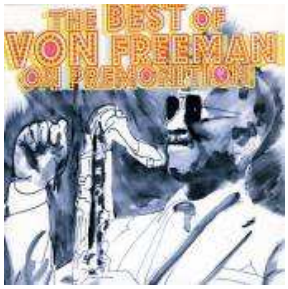

VON FREEMAN
The Best of
Premonition Records

Wie de recentere opnamen van tenorsaxofonist Von Freeman volledig heeft gemist kan zich nu te goed doen aan 'The Best of', een compilatie van wel vier Premonition-opnamen die onlangs zijn uitgebracht in een pakketje, inhoudende een dubbel-cd en een kostelijke dvd met een lang interview. Gespreksleider is Neil Tesser, die er weinig aan te doen heeft want Von, of Vonski, gaat maar door met zijn verbale solo. Het tweede deel van het interview gaat over het feit dat in Chicago 75th street is omgedoopt tot Von Freeman Way. Dat was vanwege Vons tachtigste verjaardag. Hij is nu 86.
De dubbel-cd bevat dus een selectie van die Premonitions, bestaande uit totaal achttien stukken, inclusief drie niet eerder uitgebrachte titels. In het programma Lüdeke Straightahead (?) van 20 januari (te beluisteren via http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5) is Parkers 'Moose the Mooche' te horen.
Von Freeman is een van de allergrootste individualisten op zijn tenorsaxofoon, maar zeker ook als aimabel mens. Gaat vaak samen. Hij is geestig, onberekenbaar, grillig en alert. De weinige tegenstanders zullen wel beweren dat ie af en toe niet toekomt aan het vereiste aantal trillingen van bepaalde noten, maar hij toetert nou eenmaal op de rand van het 'toelaatbare.' Zo fraai! De in het pakketje bijgevoegde dvd met dat interview is inderdaad hilarisch. Tesser vroeg hem over zijn baan (1948) bij Sun Ra. Von: "He was weirdman; when he started counting the beat, it took him a long long time. Well, of course, in the meantime you had to 'go' to Egypt!' De vertegenwoordiger in Nederland van Premonition is Dee 2 Records. Laat niemand zeggen dat de min of meer recente producties met Vonski onvindbaar zijn.
(Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG

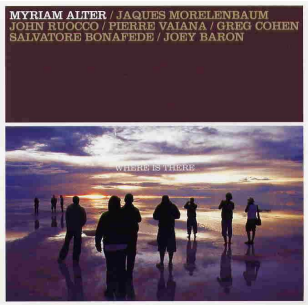

MYRIAM ALTER
Where is there
Enja

Er zijn maar weinig hedendaagse muzikanten die wél componeren en arrangeren, maar het uitvoeren van hun werk aan anderen overlaten. Zoals Quincy Jones bijvoorbeeld. Maar de Belgische Myriam Alter kan er ook wat van. Na haar album met de spitsvondige titel 'Alter Ego' is er nu een cd met de bespiegelende naam 'Where is There'. Heel wat vellen muziekpapier zullen ten grondslag hebben gelegen aan de acht composities. Voor deze cd vroeg ze de volgende musici: Jacques Morelenbaum (cello), John Ruocco (klarinet), Pierre Vaiana (sopraansax), Salvatore Bonafede (piano), Greg Cohen (bas) en Joey Baron (drums). Binnen de toegankelijke en prachtige composities van Alter is wel ruimte voor improvisatie maar de opgeroepen sfeer ontstond al op papier. De muziek is licht en helder en zou perfect passen als begeleiding van cabaret of van een chic circus zoals Cirque du Soleil. Melancholie wordt afgewisseld met een aanstekelijke vrolijkheid. Zo kan de cello van Morelenbaum eerst klaaglijk en somber klinken. Dan weer huppelend en vrolijk als dansende kinderen. De klarinet van Ruocco doet hier niet voor onder. Myriam Alter heeft een uitgebalanceerd ensemble samengesteld. De stukken zijn zo feeëriek dat je ze telkens opnieuw kan beluisteren; verslavend bijna. De geluidskwaliteit is voortreffelijk; let eens op het delicate drumwerk van Joey Baron. Terwijl de componiste tijdens de opnamen aan de zijlijn stond, levert ze met 'Where is There' een heel bijzonder album af.
(Peter J. Korten)

ANTHONY BRAXTON
Ninetet (Yoshi's) 1997 Vol. 4
Leo Records

Zoals al uit de titel 'Ninetet (Yoshi's) 1997 Vol. 4' blijkt, is dit een vervolg. Leo Records documenteert een serie concerten die componist/rietblazer Braxton elf jaar geleden gaf in de belangrijkste jazzclub van San Francisco (voorheen The Keystone Corner). Voor wie de eerste drie dubbel-cd's heeft gehoord, bevat 'Vol.4 ' geen verrassingen. Het nonet van zes rietblazers, gitaar, bas en slagwerk speelt in twee lange sets de composities Nr. 213 en 214. Deze horen tot Braxtons zogeheten Ghost Trance Music, en zijn opgebouwd rond een cyclische figuur van acht noten, die een soort puls genereert die hypnotisch kan gaan werken. Voor wie een idee wil hebben van hoe zo'n figuur klinkt: Het openingsstuk van Eric Dolphy's 'Out to Lunch', 'Hat and Beard' is er een voorbeeld van. De opening van 'Composition Nr. 213' lijkt overigens wel wat op dat stuk (mede door de vibrafoon die Kevin Norton hier bespeelt). Monk liet in 'Friday the 13th' ook horen hoe effectief zo'n figuur van acht kwartnoten kan werken. In het geval van Braxton levert het ook onontkoombare muziek op van een superieur ensemble, waarbij de rietblazers (die allemaal meerdere saxofoons, klarinetten of fluiten bespelen) een soort extensie van Braxton en diens arsenaal aan instrumenten zijn. Een uitvergrote meervoudige-persoonlijkheidsstoornis, dus. En om dan nog een klein waardeoordeel te vellen: 'Composition Nr. 214' is iets spannender dan het eerste stuk, met een onverwachte fraaie melodie op ongeveer 12 minuten, en een denderende uptempo passage rond minuut zestien waardoor het bijna jazz wordt. (Herman te Loo)

DVD-RECENSIE

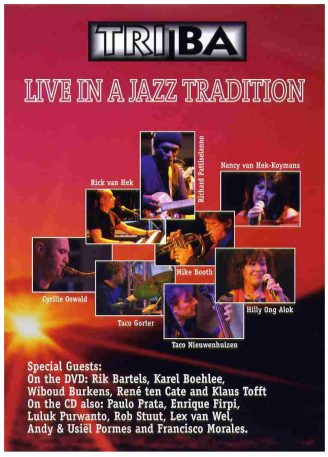

TRIBA
LIVE IN A JAZZ TRADITION
In a jazz tradition

'Live in a jazz tradition' is een dvd met bonus-cd. Triba is een enthousiaste muzikale familie met veel Indisch bloed. 'Tri' staat voor de drie oorspronkelijke leden van de band: zangeres Nancy van Hek-Koymans, toetsenist Rick van Hek en gitarist Richard Pattisellano. Het album is in de Cosinta Hoeve in Bleiswijk opgenomen met diverse gasten, van wie toetsenman Karel Boehlee en saxofonist Cyrille Oswald het meest jazzy zijn. Hun kwaliteiten vallen direct op. Triba zegt over zichzelf: "De Triba-sound is een mix van jazz, fusion en latin, en ligt lekker in het gehoor". De muziek heeft inderdaad een lage drempel en het improvisatiegehalte is ook laag, echter zonder 'smooth' te zijn. De musici zijn heel gedreven en genieten zichtbaar van hun samenspel. Verreweg de meeste stukken komen van Pattisellano terwijl Van Hek-Koymans voor de meeste teksten zorgde. Ook een speciaal door Rob Madna geschreven stuk staat op het album. De achtkoppige band doet er alles aan om de luisteraar aan zich te binden. Als bonus zijn erg enthousiaste interviews van de bandleden bijgevoegd. De muziek op beide media is bijna gelijk aan elkaar. Sommige stukken zijn te bekijken met het geluid van de cd ernaast. Toch zijn er kleine en helaas onbegrijpelijke verschillen. Er wordt bijvoorbeeld niet aangegeven waar de cd is opgenomen. Terwijl Oswald op de dvd fluit speelt, is er op de cd een mondharmonica te horen. 'Live in a jazz tradition' is een leuk muzikaal project dat wat minder professioneel aandoet. Dat blijkt alleen al uit het feit dat er een bijzonder groot aantal mensen wordt bedankt. Fusion voor een groot publiek.
(Peter J. Korten)

CONCERTVERSLAGEN

FLAMIX! SUPERTRIO

Bezetting: Eric Vaarzon Morel (flamencogitaar), Jesse van Ruller (jazzgitaar) en Oene van Geel (viool).
Datum en plaats: 11 januari 2007, de Doelen, Rotterdam.

Oene van Geel (Foto: Joke Schot)

Het uitverkochte Rotterdamse concert van Flamix! was het tweede in een tour van negentien optredens in het land. De muziek werd op aangename wijze gedomineerd door de flamenco van Eric Vaarzon Morel. Hij lardeerde het concert met achtergrondinformatie over de rijke historie van de flamenco. Het trio speelde eigen composities, zoals 'Jesseric', 'Eriseias', 'Ottomania' (over octotonische toonladders…) en 'El Cojo' (de manke; over ambivalentie). Opvallend was hoe subtiel en soepel de muzikanten overgingen van begeleiding naar solospel. De grote hoeveelheid snaren vroeg uiteraard om het nodige stemwerk. Van Geel presteerde het om, zittend op zijn cajon, op zijn kleine viool bas(!) te spelen; weliswaar middels een elektronisch effect. De kracht van het concert was de virtuoze combinatie van flamenco, jazz en clowneske improvisatie. Dat laatste heeft betrekking op de enorme expressiviteit van Oen van Geel - een feest om naar te kijken. Een trio dat haar naam eer aandoet!
(Peter J. Korten)

PETER LIEBEROM EN STORMVOGEL

Bezetting: Stormvogel (p), Peter Lieberom (ss, ts), Marco van Os (b) en Dave van Beek (dr).
Datum en plaats : zondagmiddag 6 januari 2008, Uitspanning Lunenburg, Hilversum.

JAZZ VOOR EEN JEUGDIG PUBLIEK

Op de plaats waar in Hilversum eens hotel Hof van Holland stond met in de achterzaal de befaamde Decca-opnamestudio, staat sinds enige jaren de uitspanning Lunenburg. Op zondagmiddagen wordt het sedert november druk bezocht. Tweemaal per maand spelen daar Stormvogel en Lieberom tot eind januari. Maar wegens het grote succes en vooral de toeloop van een jeugdig publiek wil de uitbater de optredens voortzetten tot de vakantiemaanden.
Klokslag vier uur zette Lieberom zondagmiddag 6 januari in met 'Autumn Leaves' en het klonk meteen lekker. Met zijn stevige saxtoon is Peter Lieberom schatplichtig aan zijn leermeester Ferdinand Povel, bij wie hij aan het conservatorium in Hilversum studeerde. Het volgende nummer was een ode aan de geliefde van saxofonist Lieberom en werd aangekondigd als 'Dorothée'. Uw recensent raakte in de war en kwam thuis achter de computer en bij het afluisteren van zijn cd-verzameling tot de ontdekking dat het eigenlijk de compositie 'I fall in love too easily' betrof. Entertainer Stormvogel kwam los als een uiterst vingervlugge toetsenist in de Miles Davis-compositie 'Freddie Freeloader'. Vermeldenswaardig is nog dat ik voor het eerst in mijn jazzloopbaan een zeer pittige uitvoering hoorde van 'Softly as in the morning sunrise', dat meestal in slowtempo wordt uitgevoerd. De sessies die beginnen om 16.00 uur en eindigen om 19.00 uur zijn de moeite waard. Alleen: het is kwaliteitsjazz, maar het aanwezige luidruchtige jonge publiek maakt dat het tot een soort muzikaal behang wordt. Desondanks blijft live-jazz een interessant fenomeen dat niet generatiegebonden is.
(Ton Luiting)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Redactie:** Hans van Eeden en Sandra Sanders, redactie@jazzflits.nl. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Gerard Bielderman, Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Simon Korteweg, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **Website JF:** Henk de Boer.
Aan JAZZFLITS kunnen geen rechten worden ontleend.

ACHTERGROND

SLAGWERKER PIERRE COURBOIS: EEN ONVERMOEIBAAR VERNIEUWER

Dat Pierre Courbois de VPRO/Boy Edgar Prijs krijgt werd hoog tijd, vindt Herman te Loo, want de onvermoeibare muziekvernieuwer zat vorig jaar alweer vijftig jaar in het vak. In dit stuk zet hij die vijftig jaar op een rij.

De Nijmegenaar Pierre Courbois (23 april 1940) is altijd een opvallende en soms ook controversiële figuur in de Nederlandse jazz geweest, die met technische vernieuwingen (als gediplomeerd goudsmid zorgde hij voor eigen innovaties aan z'n instrument, zoals een dubbel bassdrumpedaal) kwam, maar ook muzikaal z'n grenzen steeds weer verlegde. Als bandleider en componist hoort hij tot het selecte gezelschap van 'musici die toevallig drums spelen'.

Na zijn eerste podiumactiviteiten als tiener (er werd zelfs tweemaal proces-verbaal tegen hem opgemaakt omdat hij nog minderjarig was) ging Pierre al gauw met de nieuwste ontwikkelingen in jazzland mee. In 1961 ging hij stoeien met free jazz in de Original Dutch Free Jazz Group. Het leverde hem vooral in Duitsland veel aandacht en uiteindelijk ook werk op. Het was het begin van wat altijd een zeer internationale carrière zou blijven. Midden jaren zestig speelde hij over de grens veel met vibrafonist en rietblazer Gunter Hampel, in wiens gezelschap ook pianist Alexander von Schlippenbach, bassist Buschi Niebergall en rietblazer Willem Breuker verkeerden. En zo kwam het dat Courbois ook te horen was op Breukers geruchtmakende (en inmiddels klassieke) plaat 'Litany for the 14th of June, 1966'.

Rockritmen

Eind jaren zestig lokte de rock, en samen met toetsenist Jasper van 't Hof richtte hij Association PC op. Die initialen moesten erachter omdat ze tot de ontdekking kwamen dat er al een andere band was die zo heette. Politiek correct was de groep bepaald niet (dat woord moest zelfs nog worden uitgevonden, net als de personal computer), want het vermengen van jazz met rockritmen was anno 1969 nog 'not done'. Miles Davis was er nog maar net aan begonnen, en elders in Europa borrelde al wel wat, maar kwam het nog niet boven. De groep was van meet af aan al anders dan andere bands in het jazzrock- of fusion-genre, omdat ook de free jazz-ervaringen van Courbois bleven meespelen in het mengsel. Association PC was veel vrijer, wilder en onvoorspelbaarder dan de latere Amerikaanse genregenoten. Zoals Courbois het zelf later ook verwoordde in een interview met de Slagwerkkrant: 'Het leukste aan jazz zijn de goede foute noten en de overbodige tonen.'

Net als eerder in z'n carrière had Pierre ook met Association PC veel meer werk over de grens dan in eigen land. In Japan was de band zo groot dat ze er regelmatig toerden. Voor de slagwerker was het een aanleiding tot het construeren van de dubbele bassdrumpedaal - het drukte de kosten omdat er geen twee maar één bassdrum mee het vliegtuig in hoefde. Na het uiteenvallen van de groep bleef Courbois veel met Van 't Hof spelen, maar ging ook met een aantal andere pianisten langdurige samenwerkingsverbanden aan: Polo de Haas en Loek Dikker (Waterland Trio). Bovendien was hij een van de eerste drummers die regelmatig solooptredens gaven, en in 1975 verscheen zijn eerste soloplaat, 'Myria Poda'.

Oneven maatsoorten

In de jaren tachtig kwam hij sterk terug met een kwartet dat New Association heette, en zich kenmerkte door een ongebruikelijke bezetting: viool (Heribert Wagner), vibrafoon (Ben Gerritsen) en bas (Ferdi Rikkers). Hier begint ook zijn compositiewerk duidelijk vorm aan te nemen, met een voorkeur voor oneven maatsoorten, ongeijkte akkoordenschema's en (vooral voor een slagwerker) sterke melodieën. Het voerde hem als bandleider verder naar het Jubilationkwintet van begin jaren negentig (met trompettist Eric Vloeimans, saxofonist Fred Leeflang, pianist Willem Kühne en bassist Egon Kracht). Die groep onderging nog een paar bezettingswijzigingen, tot dat het front puur uit koper bestond, met trompettist Toon de Gouw en trombonist Ilja Reingoud. Inmiddels heette het simpelweg 'Pierre Courbois Quintet'. In 2000 (ter gelegenheid van de zestigste verjaardag van de leider) werd dit ensemble uitgebreid tot een dubbelkwintet met vijf rietblazers, zoals te horen op de cd 'Unsquare Roots'. Bevriende arrangeurs (onder wie Martin Fondse en Niko Langenhuijsen) namen elk een compositie van de jubilaris voor hun rekening. En passant ontving Pierre Courbois in 1994 zijn eerste echte erkenning in de vorm van een Bird Award.

Momenteel trekt Courbois de wereld door met zijn 5/4 Sextet. Hiermee speelt hij eigen composities die laten horen dat er met een vijfkwartsmaat nog veel meer mogelijk is dan Dave Brubeck en Paul Desmond destijds lieten horen. De naam van de groep is een mooi voorbeeld van het subtiele en dwarse gevoel voor humor van de bandleider. De cd 'Révocation', die onlangs op het Daybreak-label uitkwam, telt precies vijf kwartier... En nu is er dus eindelijk die langverwacht-lang-gezwegen-niet-gedacht-en-toch-gekregen-oeuvreprijs. Laat, maar gelukkig niet té laat. Want op z'n 67ste is Pierre Courbois niet achter de muzikale geraniums gaan zitten. En om voor zijn fans het feest compleet te maken: in de loop van dit jaar verschijnen alle Association PC-lp's op cd, om te beginnen met 'Mamma Kuku' op 22 februari.

ACHTERGROND VERVOLG

PIERRE COURBOIS EN HET 5/4 SEXTET

Pierre Courbois is een erudiet en integer muzikant, die bijzondere muziek maakt en daarbij niet de makkelijkste weg kiest, meent onze medewerker Hessel Fluitman. In dit stuk staat hij stil bij Courbois' gebruik van oneven maatsoorten, met name in het 5/4 Sextet.

Pierre Courbois viel met zijn kwintet in 1993 terug op de aloude beboptraditie, zij het dat de stukken die hij componeerde in oneven maatsoorten stonden genoteerd: 7/4, 11/8. Die oneven maatsoorten sloeg hij zijn drumleven lang al. Het kwintet werd rond 2000 verdubbeld tot een tentet, zodat er plotseling zeven in plaats van twee blazers bezig waren met de 5/4 maat en aanverwante oneven maatsoorten. Nu, acht jaar later, heeft hij een sextet overgehouden, waarmee hij alleen composities speelt in 5/4. Toon de Gouw (tp), Ilja Reijngoud (tb) en Jasper Blom (ss, ts) zijn de overgebleven blazers. Het ritmetrio bestaat uit Pierre's vaste pianist Willem Kühne en bassist Niko Langenhuijsen. In 2005 gaf dit sextet een concert in het nieuwe Bimhuis in Amsterdam, dat werd opgenomen en dat vorig jaar onder de titel 'Revocation' op cd verscheen.
Binnen de folkloristische muziek zijn oneven maatsoorten heel bekend en voor de luisteraar goed herkenbaar. In de moderne serieuze muziek worden ze ook gebruikt, zij het dat de accentuering dan niet zo duidelijk is aangegeven. Het lijkt wel of ze even zweven. Dat laatste is bij de stukken van het 5/4 Sextet ook het geval. Als je even niet oplet, hoor je niet dat er een hopje extra bij zit, dat de laatste tel als het ware wordt opgerekt. Bij beter luisteren naar de pianist en natuurlijk slagwerker Courbois, hoor je de tel extra wel degelijk. De stukken zijn net zoals dat bij reguliere composities het geval is, elk in een andere sfeer geschreven.
Het is voor Pierre Courbois al zijn hele leven leren, leren, leren, om de oneven maatsoort stabiel op zijn trommels neer te leggen. Door het oneven aantal tellen, moet hij elke volgende maat steeds weer met zijn andere hand beginnen. Om dat gelijkmatig te krijgen en te houden, moet hij zowel links als rechts gelijk spelen. Probeer dat maar eens: je wilt steeds met de zelfde hand beginnen, zoals dat bij 2/4, 4/4 en 6/8 zo normaal is. Voor je het weet smokkel je er, om toch maar weer gelijk uit te komen, zomaar een tikje bij. En als je links bent, heeft je rechterhand in de regel een wat minder fijne motoriek. Je moet je minder gebruikte hand dus 'bijoefenen' als het ware. Courbois componeert de stukken voor het sextet zelf. Die zitten ritmisch complex in elkaar. Hij legt de lat hoog voor zichzelf en zijn medemuzikanten.
Courbois heeft het afgelopen jaar bijna niet kunnen spelen omdat hij een weinig voorkomende spierziekte heeft. Daarom moet hij heel zuinig met zijn energie omgaan. Eén van die zeldzame keren dat hij dit jaar wel speelde, was op het afgelopen North Sea Jazz Festival in Rotterdam. In een veel te kleine zaal speelden ze daar voor een enthousiast publiek de sterren van de hemel. In het weekend van 30 november tot en met 2 december kreeg hij in de Leidense jazzclub De Burcht carte blanche voor vier verschillende concerten. Daar speelde hij met oude en nieuwe bands. Natuurlijk ook met het 5/4 Sextet. Doordat hij lang niet heeft kunnen spelen, moest hij voor veel muziek fiks oefenen om al die stukken er weer goed in te krijgen. Uit verslagen blijkt dat hem dat uitstekend gelukt moet zijn.

JAZZ IN DE OUDE STIJL

Door Gerard Bielderman

DE OUDE STIJL OP RADIO EN INTERNET

Het is al heel lang geleden dat ik heel regelmatig op de radio naar oude stijl jazz luisterde. Weet u het nog, in de jaren vijftig en begin zestig, de zaterdagmiddaguitzendingen van de Vara met onder meer de Dutch Swing College Band en de Down Town Jazz Band? In die tijd had elke omroepvereniging nog zijn eigen jazz programma: 'AVRO's Jazz Sociëteit', 'Jazztime' van de NCRV, de Vara met Pete Felleman en Michiel de Ruyter en de KRO met Lex Lammen.
Zelf luisterde ik in die tijd, tussen 1958 en 1964, heel veel naar het BBC Light Programme (1500 m lange golf!) met programma's als 'Saturday Club', 'Jazz Club', 'Easy Beat' en 'Trad Tavern'. Voor mij waren dat geweldige tijden met Engelse trad bands zoals Chris Barber, Acker Bilk, Kenny Ball, Terry Lightfoot, Dick Charlesworth, Alex Welsh enz. Gelukkig heb ik er nogal wat met mijn bandrecorder van opgenomen. Ook van de Duitse radio (WDR en NDR) pikte ik heel wat mee.
Nee, dan is er tegenwoordig bij de landelijke radio wat dit soort muziek betreft nog maar weinig te vinden. Misschien zo nu en dan wat via de Concertzender. En naar mijn idee op een aantal lokale radiozenders. In ieder geval in mijn eigen programma bij Radio Zwolle: 'Jazz Inn' op dinsdagmiddag van 16.00 tot 17.00 uur. Een aantal lokale zenders biedt gelukkig de mogelijkheid om ook op een ander dan het originele tijdstip een uitzending via internet te beluisteren. Wereldwijd gezien is dat ook op internet mogelijk. Via Google kunt u beslist leuke uitzendingen vinden. Als u de volgende weblinks aanklikt, komt u op de genoemde websites uit:

- **Riverwalk Jazz**, een site van de Jim Cullum Band uit San Antonio,
  Klik hier: http://www.riverwalkjazz.org/;
- **Trad Jazz Radio**, geproduceerd door Sean Moyses,
  Klik hier: http://www.seanmoyses.com/TJR.htm;
- **Radio Jazz**, geproduceerd door Brian Harvey met veel nieuw verschenen cd's,
  Klik hier: http://media.radiojazz.co.uk/artist.htm;
- **Red Hot Jazz Archive**, voor verzamelaars van historische opnamen uit de begintijd van de jazz,
  Klik hier: http://www.redhotjazz.com/;
- **Scratchy Grooves**, met complete radio-uitzendingen met 78-toeren platen,
  Klik hier: http://scratchygrooves.com/;
- **Robert Parker's Jazz Classics in Stereo**, met perfect gerestaureerde historische opnamen compleet met deskundig commentaar,
  Klik hier: http://www.lagniappe.la/whoshotparker.asp.

Over de TV zullen we het maar niet hebben….. Gelukkig is er via You Tube toch heel wat traditionele jazz te vinden. Tik de naam in van uw favoriete muzikant of jazzband en de kans is groot dat u een leuke opname vindt.

Gerard Bielderman is jazzdiscograaf (http://home.tiscali.nl/tradjazz) en onder meer medewerker van Doctor Jazz.

NIEUW: LEES EN LUISTER. Klik op:
http://www.jazz.fm/JazzFM91_Player.htm
en u hoort JAZZ FM 91

JAZZ INTERNATIONAL RDAM

Concerttips van Peter J. Korten

Er staat voor februari in de Maasstad weer heel wat fijne jazz op het programma.

Vrijdag 8 februari maakt de legendarische **Pharoah Sanders** zijn opwachting in Lantaren/Venster samen met zijn Quartet. Wie erbij wil zijn en zijn twee concerten in het Bimhuis heeft gemist moet snel een kaartje reserveren. Overigens speelt de **Big Band Koninklijk Conservatorium** als voorprogramma. Let op, aanvang 20.00 uur (010-2772277).
Het **Calefax Riet Kwintet met Trio Tony Overwater** speelt in de Doelen op 22 februari. Voor de pauze: Ellington Suite 'The River'. Na de pauze 'The Far East Suite'. Een mooie combinatie van klassiek en jazz? (010-2171717)
Zaterdag 16 februari speelt het **Michael Moore Quintet** in Lantaren/Venster. **Joey Baron's 'Killer Joey'** is al eerder in Lantaren/Venster geweest. Op 23 februari komt hij weer. Deze meesterdrummer mag je echt niet missen. Ook nu weer met bassist Tony Scherr en de gitaristen Steve Cardenas en Brad Shepik. Een concert om naar uit te kijken! Even vooruitkijkend; 15 maart het Enrico Rava Quintet in Lantaren/Venster.

JAZZMASTERS

MEER JAZZ OP:
http://www.jazzmasters.nl

BEZOEK HET MICHIEL DE RUYTER-ARCHIEF

http://mdr.jazzarchief.nl/

DE BESTE CUBAANSE JAZZ

Zoals gekozen door jazzcriticus Alyn Shipton en trompettist Arturo Sandoval voor het programma 'Jazz Library' op BBC Radio 3.

Moja El Pan
Summertime
Artiest: Irakere
Album: Irakere
Label: Jazcuba/ Rumor Records
Cubano Be - Cubano Bop
Artiest: Dizzy Gillespie
Album: Dizzy Gillespie 1946-1949
Label: RCA Jazz Tribune

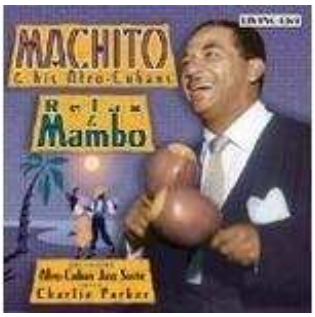

Movt 2: Mambo, from Afro-Cuban Jazz Suite
Artiest: Charlie Parker/Machito
Album: Machito: Relax and mambo
Label: Living Era
Nague
Artiest: Machito
Album: Ritmo Caliente: Machito and his Afro-Cubans
Label: Proper
Mambo Influenciado
Artiest: Chucho Valdes
Album: Chucho Valdes
Label: Jazcuba / Rumor Records
El Manisero
Artiest: Orquesta Cubana De Musica Moderna
Album: Orquesta Cubana De Musica Moderna
Label: Jazcuba / Rumor Records

Mi Existir
Artiest: Guapacha
Album: Guapacha with Chucho Valdes and his Combo
Label: JazzCuba
Tenderly
Artiest: Peruchin
Album: JazzCuba sampler
Label: JazzCuba / Rumor
Blues in Fa
Artist: Arturo Sandoval
Album: My Passion for the Piano
Label: Columbia
Manteca
Artist: Arturo Sandoval
Album: For Love or Country (soundtrack)
Label: Atlantic
Mar y Tierra
Artiest: Cubanismo
Album: Malembe
Label: Hannibal/Rykodisc

Alyn Shipton laat wekelijks op BBC Radio3 in het programma Jazz Library de volgens hem beste tracks horen van een jazzmusicus van naam, soms in samenspraak met een gast. Shipton is ook jazzcriticus van dagblad The Times en schreef boeken over Fats Waller, Dizzy Gillespie en Bud Powell.